

MAANMITTARIT KIERTOON

Maanmittauspäivät tulivat ja menivät. Hienot ja onnistuneet olivat. Suuri kiitos vielä kerran järjestäjille. Oli todella miellyttävää tavata monia ”vanhoja” tuttuja ja muistella menneitä ja vähän enemmän aprikoida tulevaisuutta. Näissä keskusteluissa tuli jälleen kerran esille ammattikuntamme moni-ilmeisyys. On toki ennenkin sanottu, että maanmittarit ovat tekniikan valtiotieteilijöitä. Monenlaisista opiskellaan, monenlaista osataan ja monenlaista tehdään.

Oheisissa keskusteluissa tuli myös usein esille se, että omaa toimialaansa edustava kollegamme vahvoinkin sanoin kovisteli muilla sektoreilla toimivia kollegojaan. Usein tämä kritiikki tuntui aiheelliselta ja perustellulta ja kun sitten kuunteli toista osapuolta, tältäkin löytyi vahvoja perusteluja omaan näkemykseensä ja varsin vähän ymmärrystä taas vastapuolelle.

Näitä asioita välillä pohdiskellessa on tullut mieleen ajatus, että onko ammattikunnassamme riittävästi erityyppistä urakiertoa, esim. kunta, valtio, yksityinen sektori. Useinhan on ollut niin, että kun yhden toimintakentän valitsee tai valikoituu jollekin toimintasektorille, niin sillä tahtoo sitten pysyä. Ura muodostuu sitten ao. toimintasektorin eritasoisista tehtävistä. Ehkäpä uran alkuvaiheeseen saattaa liittyä harjoittelunomainen pyrähtäminen ”muissa hommissa”. Vastaava valikoituminen saattaa koskea myös puhdasta teknisluonteista orientoitumista: karttahommissa olet, jos niille lähdit tai GIS-hommia teen kun nyt kerran tuli näihin hommiin alettua. Usein, kun jollekin toimintasektorille valitaan henkilöitä vähän ns. vaativampiin tehtäviin, etsitään mielellään hen-

kilöä, jolla olisi jo vankka kokemus alalta, vaikkakin ehkä vähän pienemmän organisaation puitteissa.

Rohkenen epäillä, että tämäntyyppisestä urapysyvyydestä ja traditioon pitäytymisestä on helposti yhtenä seurauksena linnoittautuminen omaan toimintaympäristöön ja vakiintuneisiin asenteisiin. Rohkenen myös epäillä, pystyykö monikaan meistä antamaan parasta osaamistaan, jos on 10–15 vuotta tehnyt samoja tai melkein samoja hommia. Rutinit toki osataan ja virheitä tehdään varmasti vähän, mutta miten kähän on uusin ratkaisujen etsimisen laita tai ennakkoluulottomuus radikaaleillekin muutoksille ja mielipiteille.

Nykyisten eläkejärjestelmien mukaan valmistumisen jälkeen meitä odottaa noin 40 vuoden työputki. Kyllä siitä varmaan riittää vuosia pariin kolmeenkin uraan. Mikäli vain uskaltaisimme lähteä vähän tuntemattomillekin vesille kalaan, ei se varmasti olisi meille haitaksi, ei ihmisenä eikä ammattimme edustajana. Toki toivottavaa myöskin olisi, että henkilövalinnoista päättävät olisivat ennakkoluulottomampia ja uskaltaisivat tehdä rohkeitakin valintoja, ehkäpä vähän riskilläkin. Pieneen riskinottoon toki nykyinenkin lainsäädäntö erilaisine välineineen antaa mahdollisuuksia.

Yleensä sanotaan, että ennakkoluulot ja vaihtoehdottomat asenteet kasvavat epävarmuudesta ja tiedon puutteesta ja vastaavasti avarakatseisuus ja suvaitsevaisuus vaihtoehdoille terveestä itsetunnosta ja nöyryydestä tiedon edessä. Toivoisinkin, että erityisesti ammattikuntamme nuorempi väki lähtisi avoimin mielin ja ennakkoluulottomasti katsomaan, mitä kaikkia uravaihtoehtoja

ammattialamme puitteissa on tarjolla, sekä myöskin rohkeasti omaksumaan sen ajatuksen, että tehdään nyt aluksi näitä töitä ja katsotaan sitten muutaman vuoden kuluttua, mitä vaihtoehtoja silloin olisi saatavilla. Ehkäpä tämä jatkossa auttaisi alamme sisäisissä keskusteluissa siten, että analyttinen vaihtoehtojen miettiminen ja niiden vahvuuksien ja heikkouksien puntaroiminen saisi enemmän sijaa nyt niin voimakkaalta ”minä tiedän” -asenteelta. Ihmisen historian saatossa useimmiten voimakkaimmatkin mielipiteet ovat sulautuneet kompromisseiksi, jos ei heti, niin joskus myöhemmin, kun aika on kypsä tai päättäjät vaihtuneet. Toisaalta mikään ei estä meitä ”vanhempiaakaan tieteenharjoittajia” miettimästä, josko olisi edes teoriassa mahdollista, että olen omien mielipiteitteni vanki.

SAKARI VIERTIÖ